

Medarbejdernes tid

Thomas Ammentorp Schmidt
– Leder af 1. til 5. klasse
og ON(est), Torstorp Skole –
Beskikket Naturfagscensur på
læreruddannelsen siden 2014.

Kommentar til Christina Frausing Binau: Naturfagslærernes tid er en mistelten der skal tages i ed, MONA 2020-3

“Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt... En tid til at fødes, en tid til at dø... En tid til at tie, en tid til at tale.” Prædikernes bog kap. 3.

Christina Frausing Binau siger i sin analyse af naturfagslærernes tid at deres tid er “mistelten” i forhold til at kunne levere god naturfagsundervisning i folkeskolen.

John Wheeler beskriver tid således: “Tid er naturens metode til at undgå alt ikke sker på én gang.”

Når Binau nu engang mener i sin analyse at hvis man som naturfagslærer får endnu mere tid eller endnu flere hænder, så kan det afføde bedre naturfagsundervisning, så er jeg både enig og uenig. Jeg er enig i Binaus konklusion om at hvis lærerne har endnu mere tid til opgaven med at forberede, planlægge og evaluere deres undervisning, kan det måske betyde at eleverne har mulighed for et større udbytte. Paradokset består bare i at der fra KL's og politikernes side simpelthen ikke er flere ressourcer til “egen tid” til egen forberedelse og evaluering. Det er et paradoks som hverken jeg som leder i folkeskolen eller Binau som medarbejder ændrer på.

Man får hvad man betaler for!

Med 780 undervisningstimer og 4-500 timers andre tidsopgaver ud af 1680 årlige arbejdstimer er der ca. 500 timer om året til forberedelse. Med 40 skoleuger pr. år giver det ca. 12,5 time pr. uge til al forberedelse. Der er tid til forberedelsen, men hvis Binau vælger at bruge 3,5 time på at forberede en stationsundervisning, så er det jo på den ene side den “ydelse”/undervisning som eleverne modtager, men det vil på den anden side få den betydning at der er andre undervisningslektioner der får mindre tid til forberedelse.

Mit modargument over for Binau er at hvis der skal findes mere tid til forberedelsen, så betyder det færre undervisningslektioner. Et eksempel: Et normalt fuldt lærerskema indeholder ca. 26 lektioner om ugen, og hvis man reducerer det til ca. 24 lektioner, skal der på et lærerkollegie med 40 ansatte ansættes tre-fire lærere mere for at løfte denne opgave. Fire lærere a 500.000 kr. i udgift alt inkl. er en merudgift på 2 millioner pr. år. I min kommune er der ti skoler, så det er en merudgift for borgerne i Høje Taastrup på 20 millioner.

Som mine citater i indledningen antyder, mener jeg at tid er naturens orden på at rækkefølgerne ikke kommer væltende oven i hinanden, men at hver ting kommer til sin tid. Hvis der er behov for mere tid til analyse, eller til at lærerne kan gå i metaperspektiv over deres undervisning, så må de prioritere i deres hverdag. Så må det gå fra noget af den anden forberedelse. Medarbejderne må hele tiden vurdere hvornår det er hensigtsmæssigt at de sætter tid af til stationsarbejde og praktiske undersøgelser, og hvornår det giver mening at eleverne arbejder mere kvantitativt med tekst og forforståelsesarbejdet. Den opgave med at skulle prioritere er ene og alene lærernes opgave. Jeg hjælper som leder gerne til i vejledningen af dette arbejde, men opgaven ligger hos medarbejderne.

Erkendelsernes tid

Det konstateres at der ikke er indkøbt diverse materialer til at kunne indfri en rimelig forventning om at eleverne skal lave praktisk, undersøgende arbejde. Jeg forstår ikke præmissen om at dette skulle være en hindring for at eleverne kan lave praktisk, undersøgende arbejde. Enten må man som naturfagsteam være så godt organiseret at man aldrig kommer til at stå i den situation at man lige mangler CO₂-indikator, eller også må man designe sit praktiske, undersøgende arbejde således at man i dag ikke ser på om der er CO₂ til stede i processen, eller også må man finde alternativer til en indikator. I samme retning kan man planlægge sig ud af at årgangen på fire klasser ikke får de samme praktiske, undersøgende forsøg.

Undervisningsassistenter i folkeskolen kunne være en fantastisk mulighed, som jeg tænker kunne nuanceres yderligere end til at være stikirendreng/-pige for naturfagsunderviserne. Jeg tænker at gå et spadestik dybere. Co-teaching i undervisningen giver uden tvivl flere former for levering af stilladsering af undervisning i folkeskolen, som vi kommer til at se mere og mere. To fagpersoner der sammen planlægger, gennemfører og evaluerer undervisningen, vil måske kunne være en løsning på at løfte naturfagsundervisningen. Det kunne være lærerstuderende der rent faktisk var fast tilknyttet en praktikskole i hele eller i hvert fald længere dele af deres studietid, så det rent faktisk kunne "betale" sig at bruge ressourcer på at indføre undervisningsassistenter i folkeskolen. Det er til gengæld ikke nødvendigvis sådan at 1+1 giver 2 hvis

ikke de fagprofessionelle har gjort sig tanker om i hvilken retning de vil med deres undervisning. Og hvis vi ansætter undervisningsassistenter i folkeskolen, så har lærerne jo pr. definition ud over at være formidlere og klasseledere også fået rollen som arbejdsgivere. Det giver i min optik endnu flere opgaver der skal forberedes. Medmindre man får skabt et co-teaching-miljø hvor begge fagpersoner er "ligeværdige". Så jeg tror kun på idéen med at ansætte undervisningsassistenter hvis man giver dem en del af ansvaret for afviklingen af undervisningen.

Jeg forstår ikke hvordan Binau kan mene at evalueringen er det første der skal ofres? Ja, der er 88 elever i biologi der skal evalueres. Men evaluering er vel mere end den metode der hedder at læreren skal høre på eleven? Jeg skal ikke gøre mig til fagekspert eller master i naturfagsundervisningen, men jeg vil stadig mene at der skal være tid til at undervise, og der er tid til at evaluere. Så må man finde den evalueringsform der er tid tilbage til; den skal ikke slettes eller undlades. Kollegaevaluering eller tidspuljer til evaluering er i min optik den planlægning og organisering af ens tid som lærerne bør være bedst til at kunne overskue.

Så sender jeg her lidt kækt Binaus analyser tilbage med det retoriske spørgsmål at det må du da vel kunne organisere og planlægge dig ud af? Dette er på ingen måde min holdning, tværtimod. Mine ledelseskolleger i den danske folkeskole og jeg får desværre kun en pose penge til at lave folkeskole for. Vi kan sagtens levere mere tid til den enkelte medarbejders egen forberedelse. Men hvor er det så jeg skal skære ressourcen væk eller halvere? Er det på indsatsen omkring dansk som andetsprog? Idrætslærernes forberedelse? Kan I se min pointe?

De forslag som Binau kommer med, koster jo tid. Tid er lig med penge. Penge handler om prioriteringer i skolen. Men jeg anfægter lidt at kvaliteten af den præsterede undervisning handler om mere tid til at planlægge sin undervisning. Det kan også være man skal kigge på sin undervisning og sine matricer for fagmålene. Er der en anden måde at gøre det på? Man må tvinge sig selv til at betragte sin tid som dyrebar og få det bedste ud af den og tilpasse sin undervisning til den forberedelse man får. Min pointe er at i den nye arbejdstidsaftale A20 er der ikke lagt op til at lærerne i nævneværdig grad får mere tid til forberedelse. Med andre ord blev tiden til forberedelse slået fast af regeringen og KL med lov 409. Så derfor ser jeg det som uundgåeligt at man i stedet for at ønske sig mere tid til forberedelse skal betragte sin tid til forberedelse som dyrebar og få det bedste ud af den.